

RENAIXEMENT

ADHERIT A LA UNIO CATALANISTA

SURT ELS DIJOUS

VOLÉM

La llengua catalana ab caràcter oficial per totes nostres relacions inclús ab el Poder Central.

Corts Catalanes. per estatuir la legislació civil y per el règim intern de la Nacionalitat Catalana y pera ser arbitres de nostra administració.

Que siguin catalans quants a Catalunya desempenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions é impostos per contribuir als gastos generals del Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lleves y facultat de poder contribuir a la formació del exèrcit del Estat Espanyol per medi de voluntaris o diners.

Essent Nacionalista l'acció que al nostre poble realisa la Unió Catalanista, tenen el dret y 'l' deber de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme català, qualsevulga que siga lliur pensar y sentir en matèries **religioses, polítiques o socials.**

SUMARI

La Mancomunitat, per *A. Mallol*.—Esguards, per *J. Franc*.—Englantines: L'encís de l'ideal, per *Arnau Bruniquer*.—No seràn tots, per *Angel Torres*.—El compte de la vella, per *Furmiketo*.—De re-humana, per *Agustí Pedret y Miró*.—A trenc d'aua, per *Fidel Riu y Dalmau*.—Nit de pluja, per *Daniel Cardona*.—El cor de Hialmar, per *Xavier Carbó*.—Qüestions econòmiques, per *Ramón del Estany*.—Trets, per *V. I. C.*.—Teatres, per *Andreu Mauri*.—Publicacions rebudes.—Unió Catalanista.—Garbellant.—Noves.—Certamen Literari de Sabadell.

La Mancomunitat

Avans de tot y per sobre de tot hem de fer una afirmació categòrica: no creïem, més ben dit, estèm segurs de que de Madrid no'm podèm esperar res favorable a Catalunya. Ho ha dit ben clar nostre bon amic En Josep M.ª Roca: si Madrid ens dona alguna cosa, ens ha d'esser forsosament perjudicial. En poques paraules, aquest es el nostre criteri y aquest ha d'esser el criteri de tot catalanista no contaminat ab el virus enervador del centralisme espanyol.

Mes, se parla avui tant de la Mancomunitat, se la pondera ab tanta constància, que forsós es que'n diguèm quelcòm.

No entenèm per què, la reconstitució de la unitat catalana no's pugui fer naturalment, admetent legalment el fet positiu de l'existència d'una nacionalitat que s'anomena Catalunya; la necessitat de disfressarho ab lo que'n diuen Mancomunitat, me sembla senzillament una ridiculesa. Ab tot, si aquesta Mancomunitat fos la iniciada per les Diputacions catalanes, podria dissimularse la part ridícula, pera aprofitar lo

poc o molt favorable a nostra terra que d'aquell projecte 'n resultés. Mes, ja es inútil dir, que tractantse d'una cosa feta per catalans, encara que ab col·laboració de correligionaris d'en Maura, d'en Moret y d'en Canalejas, havia d'esser com sempre perillosa, y per lo tant irreplicable per unes Corts espanyoles. No obstant a Madrid devia convenirlos donar alguna esperança an aquests catalans, que plens de resignació y paciència creuen encara en la restauració de la Patria Catalana, gracies a la forsa de la papeleta electoral. En Canalejas ha fet un projecte de llei de Mancomunitats, els hi ha deixat corregir y'ls dona esperances de que'ls hi farà aprobar per la majoria parlamentaria, y aixís ells, que desde 'l temps d'en Polavieja que treballen en vá, podran tenir la satisfacció de dirnos a nosaltres, que com totes les coses del món van a pams, ja han comensat a guanyar una Mancomunitat, qu'es la clau mestra de l'Autonomia integral.

Me sembla, no obstant, que no convé que aquesta satisfacció els entussiasmi massa, perque la política espanyola es tant estranya que

es molt possible que'ls repeteixi lo del temps d'en Maura: després de molt discutir el projecte d'administració local, cau el Govern, y tot inútil, ens quedem sense Mancomunitat conservadora. No seria estrany que ara passés una cosa per l'istil: després de molt estudiar, corregir y esmenar, combatre, defensar y discutir la Mancomunitat lliberal, podria venir un cambi de ministeri y deixarnos sense. En Weyler y en Moret ja han parlat mal del projecte, potser preparantse el camp, per estar destinats a ser els enterradors de la llei en discussió.

Mes en cas d'aprobarse la llei, ens portaria alguna utilitat? Diuen que'l projecte del ministre, ha sigut molt modificat per la comissió, per lo tant res se pot assegurar en concret pels qui com nosaltres ignoren la nova redacció que se li ha donat; pero tenim dues raons pera que en principi el creguem inadmissible pels qui pensin com nosaltres pensèm. La primera es la de que una cosa artificiosa y subiecte a les eventualitats de la política espanyola hagi de servir pera la reconstitució d'una nacionalitat vivent y indestruïble; la segona el que'l projecte sigui acceptable per les Corts d'Espanya. Aquesta darrera raó, en altres països, com per exemple Inglaterra, no tindria molta importancia; pero a Espanya la te principalíssima.

De totes maneres bona o dolenta, perfecta o imperfecta la llei de les Mancomunitats, estèm consents de que no passarà de projecte. En altre temps la inventà l'alxerit capítol dels conservadors espanyols, pera dividir la forsa de la Solidaritat Catalana, que'l tenia bon tros intranquil; pero havent obtingut son propòsit, un cambi de govern, deixà inútils tots els escrits y totes les discussions. Ara en Canalejas, ab l'objecte d'entretenir als catalans que confien ab Madrid, ha fet un nou projecte; pero som al mes de Juny, les Corts se tancaran aviat pera tornar-se a obrir pel Octubre, si les coses van llatines; d'aquí aleshores, qui sab lo que pot haver passat; mes si en aquell temps no han pujat en Weyler, en Moret o en Maura, sempre els quedarà 'l recurs de que'ls pressupòsits portan pressa y per segona vegada els entusiastes de la Mancomunitat tornaran a quedar sense llei.

La tàctica de Madrid, sempre es aquesta. Això ho hem observat no sols ab lleis que tinguin interès pera Catalunya, sinò ab moltes altres que interessaven al país y que no convenien als polítics espanyols.

Ara quan an ells els convé, ja es altra cosa.

Recordeu-vos de la llestesa ab que va ser redactada, discutida y aprobada la cèlebre llei de jurisdiccions; allò fou un exemple mai vist de celeritat. Me sembla, que ab tot y haverlos resultat una espasa de doble tall, que ha ferit fins a molts Clodoaldos madrilenys, ja'n tenim per temps avans no serà derogada! Y quan ho sigui, ja veureu, que afegiran a tots els còdics que'ls convingui una serie d'articles d'aquells que no existeixen en les lleis de cap nació civilisada.

Mentres tant, podèm esperar sense cansarnos la aprobació de la llei de les Mancomunitats, la derogació de la de jurisdiccions y tot lo demés que pugui convenir a Catalunya.

El restabliment de la Personalitat Catalana, ha d'esser obra dels catalans. Malaguanyats serán sempre els esforços dels que confien ab la voluntat dels altres.

A. MALLSOL.

Esguards

De petit, petit, que ja m'imposaven aquelles voltes, que llavors a mos ulls eren molt més altes de lo que veritablement són, y quan les veia, ab aquella naturalitat que un se creu les coses, quan encara serva l'ignocència, m'creia que les columnes que les aguantaven, eren tant grosses com altes, segons m'havia contat una tia vella que teníem a casa que sempre tenia quelcòm per contar, ab tal de que deixéssim en repós, encara que per breu temps, a cadires, taules y demés artefactes casolans que feiem servir pera nostres batalles infantils.

Y jo no sé per què, quan entrava a la Seu m'agafava por, una por estranya, mitg respecte, mitg bassarda, que'm feia posar serio, tant serio com deien els de casa que devia esser pera semblar un home, cosa que a mi'm feia poca gracia, car jo trobava molt més bonic esser infant, doncs aixís podia saltar y córrer, y no tenir d'anar encarcerat, com si fos un pal de telegraf, cosa a que'ns obliga l'ascens a homes.

El temps passà y tot cambia, y avui ja no sentim aquells crits clàssics de Al Clot, señores!, llensats per una vèu avinagrada de majoral, ni transiten pel món aquelles feixugues armatostes de diligencies, sino que tenim el vapor y l'electricitat al nostre servei pera cambiar de lloc y de poble.

Tot això anava acudint al meu magí el diumenge passat quan al passar pel carrer del Bisbe vaig ficar-me a la Seu en busca d'uns moments de reculliment y fruïr de la grandiositat magestàtica de ses arcades y claustrs.

La meua visita motivà en mí el fer un altre descobriment. Tota aquesta petita filosofia, un ric de baratillo, que'm sogeriren les altes arcades, per una inexplicable coincidència també havia passat pel magí de sa Il·lustríssima de R. O.

Y tant era aïrís, qu'ell, esperit culte y moderníssim, havia decidit embellir el sant temple, ab aquell acert y cura que'ns té acostumats, sobre tot quan se tracta de coses catalanes, per les quals té una gran predilecció, acabant per sempre ab les taques de cera als vestits dels feligresos y la por als infants, obrint de bat a bat al progrés les portes de la Seu.

Jo no sé si's devia senyar, erec que no; lo que sí sé es que agafant un paleta posà mans a la tasca, pim pam d'aquí, pim pam d'allà, vinga escrostonar columnes y trossejar flors que si eren gòtics ara no ho serán, y tap de fusta d'ací, tap de fusta d'allà, l'han guardada ab grans penjarells de bombetes, que ni al Tibidabo el dia de la moixiganga.

Tot allò 'm va fer pena, tanta com el esser home me'n feia quan era petit, car malgrat jo cree que no hi hà cap inconvenient en canviar el sistema d'illuminació, això no deu mai autorisar a ningú, per Il·lustríssima que sia y per de R. O. que'l nombrin, a desconèixer coses qu'están obligats a coneixer, dones a més de posar de relleu sa ignorancia, els porta a cometre barbaritats artístiques tant grosses com les perpetrades a la Seu de Barcelona.

FRANC.

Andrònic trigà a determinarse, tara molt ordinaria dels prínceps y molt perjudicial, perquè si s'aplassen els recursos y's posen en planta quan ha passat l'ocasió, ja no aprofiten.

«Els Almogavers», per F. DE MONCADA.

Any 1662

«Expedició de Catalans y Aragonesos contra turcs y grecs».

ENGLANTINES

L'ENCÍS DE L'IDEAL

Fitar l'esguart allà en la llunyania;
forjarhi un mon d'ensomnis radiants.
A sa conquesta anar ab gosadía,
ab el pit ample y ab els ulls brillants.

No defallir en l'espínosa via
—els cors batent ardits y ressonants—
si un desengany ve a retre l'energia,
ab ilusíons tornarla com avans.

A l'ideai, per ferlo mes propici
li hem d'oferir la flor del sacrifici
joiosament, sense tombà en desmai.

Y ens donará la fé de pressentir-lo
y lluitarèm de nou per assolir-lo
... sempre ab l'encís de no assolir-lo mai.

ARNAU BRUNIQUER.

6 Juny de 1912.

No serán tots!

L'actitut presa per la Lliga Regionalista, respecte a l'Assamblea de Tarragona, farà que'ls regionalistes quedin sense representació en aquest acte? Es de creure que no.

Els regionalistes que se senten més catalanistes que conservadors no permeterán qu'en aquest acte purament nacionalista la seva veu no hi tingui cabuda, y d'aquests, malgrat ja no n'hi quedin gaires a la Lliga, s'ha de reconèixer, —cosa qu'ells ab tota la seva tàctica no han sapigut o no han volgut veure, — que tant a Barcelona, com per tot Catalunya, encara hi tenen alguna forsa.

Un representant de la Lliga Regionalista, el senyor Cabré, encara no fá un any, qu'en el miting commemoratiu del 11 de Setembre de 1714, celebrat en el Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de la Industria, recomanava la unió de totes les forces nacionalistes, comparant ab molt acert, els enemics de Catalunya d'allavors ab els d'ara y fent veure que aquella heroica defensa d'un petit nucli de ciutadans contra dos exèrcits poderosos, no hauria sigut possible si'ls hagués separat, patriòticament, la més petita manera de pensar.

Si aquestes paraules, el que les digué, ho feu,

com creïem, ab tota sinceritat, no pot esser que estigui conforme ab la rescent actitud dels seus amics, que han defugit d'aquest agermanament patriòtic, y els bons regionalistes forans, si avui encara 'ls segueixen, es perque quan els han sentit parlar (naturalment que sols en èpoques electorals), recorden que predicaven la unió de tots els bons catalans pera aconseguir la victòria.

Tan els uns com els altres, no s'haurán, doncs, pas convenut, que pel fet de que'ls joves nacionalistes protestessin sorollosament dels insults dirigits desde les planes del seu diari, al nostre Himne Nacional, —raons presentades pels regionalistes, —sigui la causa de la seva separació de l'Assamblea, y haurán facilment comprés quins són els fins dels seus directors.

Per això creïem que tots els bons regionalistes, qu'encara que confiïn en l'acció intervencionista en la política espanyola, són els qu'elegiren al doctor Robert y el qual, creient obeir les aspiracions del poble, defensá en el Parlament les Bases de Manresa, els hi trobarèm en la pròxima Assamblea y ajudarán ab la seva cooperació a que la Unió Catalanista vingui a esser el veritable Estat representatiu de tota la Catalunya conscient.

ANGEL TORRES.

El compte de la vella

Un, dos, tres, quatre... com si fessim exercicis ritmics, d'aquella mena de cert ordre estrafalari y grotesc que'l destí vulga lliurnos; d'allò que, no hem fet, ni volèm fer, ni farem mai: tres derivacions distintes d'un sol desitj verdader.

Un, dos, tres, quatre... y amunt, amunt. anavem comptant els cops qu'els simpàtics enemics nostres, ens havien extés la dimissió de vida catalanista, desde'ls diaris de la vila-llum al revés. Comptant ab els dits, fent el compte de la vella, que no es cosa d'equivocarse.

Al ser a 100, farem una ratlla y direm un renec patriòtic al rei que no va saber fer altra heroicitat que glorificarlo en befa de Catalunya. Al ser a 1914, farem una creu... de terme voldríem ferla que dos cents anys ja son prous y massa d'endogament d'un poble. Una creu també podria esser un símbol... però no ho es pas cap creu la seva contínua farsa. Ells procuren fer rodar la bola a veure si un día de tant

dirho ho ensopeguen, del mateix modo que'ls embustersos-tontos se creuen les mentides a copia de dirles, y alguna vegada fins arriben a dubtar, per fi, si son cosa empescada o efectiva.

Crèu, per nosaltres? qu'es cas ni mai somniarho. Si ens fa gracia y tot llur mala fè intencionada y ja es cosa de ferhi broma quan ens cansèm de sentirhi menyspreu.

Una vegada hi havia un home que's donava l'importancia de tenir la mania d'inventar el moviment continuu. Al preguntarli 'l que'l mantenia, quan vindria el tal descobriment, l'home sempre contestava qu'ara y qu'ara, fins qu'aquell de tant sentirho el va deixar, pensant lo *cara* que li sortiria la novetat si no's decidia a tancar la bossa.

Podríem trobar semblances de l'acudit. Per exemple: això de tancar la bossa, es molt català... y molt pràctic, afegimhi; la millor contesta a certes apreciacions insidioses de la genteta reptilesca. Alguns que no parlen en català l'han proclamada contra nosaltres com la gran mordassa. Del enemic el concell: demostremho pràcticament sempre que vingui a tom y podrèm respondre de la seva eficacia.

Y ara una darrera cosa, pensant en la mort del catalanisme: al meu poble hi han unes sargantanes que semblen ensenyades; encara que la quitxalla les estaborneixi, manca solsament que'l sol les escalfi una mica y altra vegada fugen llampantes com una mala cosa per entre'l rocám. Potser la figura'ls aniria bé a les patums verinoses, que a cada nova manifestació nostra ens descubreixen y pretenen qu'ens descobrim davant d'ells, qu'es el mateix verb ab diferent temps... tan diferent que no vindrà mai.

FURMIKETO.

De re-humana

Clamèm contra tot lo injust, contra tot lo irracional; clamèm contra totes les iniquitats, contra tot allò que pugui pertorbar, en poc o en molt, la vida y amistat dels homes.

Clamèm en contra tota superioritat humana, fins que sigui ferma y única la igua'tat davant les coses; borrarèm tot privilegi per immoral y contrari al bon sentit que s'imposa, a fi de solidejar la societat, perque baix un comú criteri uneixi als homes.

La lluita de classes no té raó de ser, a pesar de que avui ella existeixi.

El sol, quan surt, abriga per un igual a tots els homes, que'l sol, com a cosa natural, no admet el privilegi.

La humanitat sofreix y's queixa; vol viure, y se li fa difícil; vol caminar, y per tot troba obstacles que l'impossibiliten ferho, y a contra voluntat, resta inactiva.

Les lluites humanes resten més violentes cada dia, y a pesar de que l'home tot ho inventa, no ha lograt inventar quelcom que sigui una armonia.

Restava l'home un dia esclau, la desigualtat de classes era una forsa legislativa en les lleis socials del gran imperi, bressol de les lleis del món, y a pesar de que'l cristianisme, ab la seva gran moral d'igualtat humana lográ enderrocarlo, no lográ, ó no volgué veure lograt, aquest ideal a que l'home aspira.

Els mateixos vicis en que'l paganisme establía les seves lleis fonamentals, vingué també 'l cristianisme a fonamentar les seves quan se vegé una forsa, y aquella desigualtat humana qu'un dia Aristotil afirmava, afirnada fou també en época florentinent del cristianisme, y 'l poble s'ha vist sempre tractat, si fa o no fa, d'igual manera.

Entregat a les seves propies forses, s'ha vist el poble obligat a la lluita, y com que'l poble no ha tingut mai en general, la virtut de cercar la forsa en la instrucció fervorosa de la consciencia humana, es quan el poble, a manca de consciencia social, molts cops es negativa la seva obra.

Aquesta negació parteix sempre de la seva propia ignorancia, que no li permet veure ni comprendre, que la obra social de la humanitat mai será una perfecció, fins aquell dia que l'home se despulli de tot convencionalisme propi, y atengui a les necessitats generals sense egoisme,

En el món sempre hi ha qui vetlla ab fins premeditats en obra destructora, y si un dia 'ls idols eren la religió del poble, avui, aquets que vetllen, cerquen retornar la idolatria baix el nom de idees y formes democrátiques.

«Es error comunissim y frequentissim—diu en Ferrero—creure que 'l grau de llibertat y perfeccionament social a que ha arribat un poble, se mideix per l'aparent constitució democrática del govern, quan la verdadera mida deu buscarse en la progressiva energia ab que la opinió pública consegueix imposar al govern, una política y una administració cada vegada més justa».

Aquí está la forsa de la obra positiva, la consciencia solidejada per la instrucció y l'estudi, y

lo que no's lográ un dia ab el capgirell moral y material d'una part del món en benefici del home que sofría, pot lograrho l'interés propi del volguer alguna cosa, quan els medis no manquen per afirmarho.

La ciencia, aquesta gran esbrinadora de la humanitat, ha aportat ja datos suficients pera demostrar la naturalesa de les coses positives, y obligar al reconeixement d'elles.

La ciencia y'l progrés són sinónims; aquella sense aquest res afirmaria, fora la vèu clamant al buit sense eco.

Aquesta gran impulsora de la vida humana ens demostra cada dia que'l món marxa a la fraternitat universal dels homes, pera desfer aquest enllassat de lleis sofisticadores dictades per la conveniencia particular d'una classe determinada.

Entre tant clamem contra tot lo injust, contra tot lo irracional, contra totes aquelles iniquitats qu'en poc o en molt puguin pertorbar la vida y l'amistat dels homes.

AGUSTÍ PEDRET Y MIRÓ.

A TRENC D'AUBA

De bon matí en el balcó
m'estava 'l despuntar l'auba,
els arbres eren florits
y verdejaven les prades.
Un aucellet refilant
s'ha posat a la barana;
no se que'm deia l'aucell
ab la seva hermosa parla,
mes guaitava cel amunt
cel amunt y l'esplanada
ont els altres seus companys
ses corrandes esgranaven,
y al mirar ensá y enllá
amorosament queixantse
l'aucellet en el balcó
cantant alhora plorava.
Ningú s'el mirava an ell,
la gent contemplava als altres,
puig llurs cants eren mes forts,
s'oïen mes ses corrandes.
Jo que l'escoltava atent
tot cavilós vaig quedarme.
Sabs que vaig pensá allavors,
món ingrat, en la meva ànima?
Que al que conta sos dolors
ningú l'atenció li para.

FIDEL RIU Y DALMAU.

Manresa

Nit de pluja

—Y doncs, què penses fer ara?

En Manel enmudí y acotà 'l cap; a la veritat que ni ell ho sabia lo que devia fer, y com l'altre el goités ab ulls encuriosits y tafaners, s'arrossà d'espatlles y mormolà:

—No ho sé.

En Becu s'aparià la faixa y agafant la verga que havia deixat, se despedí.

—Vaja, Manel, Deu te guardi; salut y sobre tot no t'encaparris.

Y donantli un cop a l'esquena, emprengué a caminar, desapareixent bentost en un revolt del camí.

En Manel restà parat, casi sens esma de remerciarli. Una fonda tristesa l'aclaparava, tot ell se sentia desconortat com presentint un no sé què de dissort que se li apropava. El cel s'enfosquia per moments, amenassador, presagiant un devasall d'aigua; feia fret, y en la quietut de les valls sols s'ofa el lladruc d'un gos de qualque masía perduda en aquella solitud.

Instintivament comensà a devallar la serra, y com la fosca aumentés més y més, caminà de ferm, procurant, avans no plogués, aconseguir la vila, que s'extenia allí baix, mitj confosa ab la boirada.

Una corrúa de malvestats li giravoltava pel cervell; en la seva ànima d'adolescent ja hi reproduïa escenes de recort tristíssim, que al sols pensarho ja se'n sentia acobardit. Si, altre cop se'l lliensava camins enllà, carreteres de pols, de penalitats y de llàgrimes, caient làs y perdut pels afraus de les conques y les establies dels hostals, sempre enllà y sempre tots, tothom allunyantlo ab el mot fatídic: Boig!

Boig, ximple... y les repetí per sí, com no acabant de compèndreles aquelles paraules.

Unes llàgrimes li correran cara avall, y casi sens volguer se girà a goitar aquelles montanyes amigues y indefinides ja, en qu'ell se plavia escoltant l'eco de llur vèu, repercutint enllà, fins ferse imperceptible. El gotejar seguit li feu veure la necessitat d'apressarse, y temerós, emprengué a córrer precipitadament, ab el farcell a l'esquena, saltant marges y fent rodolar el pedrám que s'estimbava pels caires del camí, corrent, sempre avall, com fugitiu d'una terrabilitat desconeguda y amenassadora, cap aquella vila que li semblava allunyàrseli, davant seu, pujant y despenjantse, fins arribarhi.

Una quietut solemne regnava en aquella estació de vila; d'una finestra n'eixia la claror so-

morta, qu'expedia un bec de gas. Darrera 'ls vidres entelats, s'oïen les veus confoses dels empleats que parlaven. En Manel passà per l'andén, anava cap-baix, arrossegant les cames y balancejantse; al esser davant la claror de la finestra se'l pogué veure brut de fang y com l'aigua li regalimava cos avall.

Un empleat que sortia, se li apropà; ben prompte 'l reconegué.

—Hola, Manel! que vas a Barcelona?—li digué ab tò mofeta.

Ell seguí caminant, barbotejant mots incomprendibles.

—Que no m'ho vols dir?

—Què?—feu l'altre sens pararse.

—Si vas a Barcelona 't dic!

—A Barcelona?... No, lluny, molt lluny vaig.

La pluja queia fortament y l'empleat d'un salt se ficà a dins.

En Manel caminà via amunt; la claror feble y tremolosa del fanal de l'estació, il·luminava un tros ben curt de via; abaix a la vila, tot restava també quiet; sols les notes incoerents d'un piano de ball diumenger, feriren ses orelles.

Xop, fret y regalimant d'aigua avensava; era ja lluny, el llum de l'estació apenas s'arpercibia, no s'ofa res més que'l remoreig de l'aigua y'l seu trepitjar ab el sorrám de la via.

Restà parat, inmòvil; davant d'ell s'estenia la negror; com una interrogació misteriosa y sentint por d'aquell isolament, buscà rasé sota un marge. Extranyes sensacions el commovien, mes sols una idea esgarrifosa, horrible, li giravoltava pel cervell.

—Ara seré home!—exclamà en aquella quietut esglaiadora.

Un xiulet fort, estrident s'oí, un soroll feixuc y les campanades de l'estació repercutiren llargament.

En Manel s'aixecà resolut. El tren vaorós, sever, avensava precipitadament; el soroll esdevingué fortíssim; una ombra permaneixia al bell mitg de la via; un altre xiulet ressona per l'espai; la ombra desapareix; un espatec somort se produí...

El tren passà... la pluja queia acompassada, com una cansó d'agonia; la fosca s'extenia per l'espai, negra, misteriosa, interrogativa... allí, lluny, la claror somorta, boirosa, del fanal de l'estació.

DANIEL CARDONA.

EL COR DE HIALMAR

(D'en Leconte de Lisle)

Una nit clara, un vent glassat. La neu roigeja.
Mil braus son allà, al lluny, dormint a ras del sol
l'espasa al puny, l'esguard ferest. Ningú fresseja.
Xisclant, sobre ells, de corbs hi volta un negre vol.

La lluna versa al lluny sa flama esblanqueïda.
Hialmar se mitg-aixeca d'entre morts en sanc,
recolzant-se a damunt l'espasa mitg partida.
La porpra del combat riella del seu flanc.

—Ohé! qui tindrà viu un cor qu'encare alena
d'entre eix jaient estol de joves tant sapats,
qu'aquest matí rient cantaven a veu plena
com merles al bell mitg dels boscos penombrats?

Callen. Xafat es el meu casc; mon armadura
a trossos; la meua aixà's va desmanegant.
Mos ulls sagnen. Quèlcom immensament murmura
semblant al crit del llop o de la mar bramant.

Vina aquí corb, oh tu qui ets ávid de l'humana
carn; ma viva carn òbram ab ton bec de fer.
Tal com jaïem, jaurém dema an aquesta plana.
Porta el meu cor calent a la filla d'Ilmer.

A Upsal, ont els Jarls beuen bona cervesa
y canten, tot alsant els cántirs d'or, a chor,
oh vagamond del bosc, transportathi ab llestesa,
y busca a ma estimada, y pórtali al meu cor.

Al bell cim de la torra ont volen les cornelles
la veurás dreta, blanca, ab rullats cabells blons,
dos anells d'argent fi pengen de ses orelles,
y sos ulls son mes clars que les constelacions.

—Ves, llóbrec missatger, digues que qui l'adora
te fa portarli 'l cor. Ella 'l coneixerá
perque ell es roig, y sólid, y ferm, y no's colora;
y la filla d'Ilmer, oh corb, te somriurá.

Jo'm mor. Mon esprit raja per totes mes ferides.
Jo so finit. Bebeu, oh llops, mes sangs vermelles;
joves, braves, rihentes y lliures y ennoblides;
jo'm vaig a entronitzar al mitg de les estrelles.

Trad. XAVIER CARBÓ.

ció d'una llei (que'l Govern deu haver de presentar a les Corts indubtablement), pera que's reconegui: primer, la propietat del nom comercial; segon, la incorporia constitució pel crèdit y clientela dels comersos detallistes y ab dret a les indemnizacions consegüents, en cas de enderrocc o trasllat per causa d'obres d'utilitat pública.

Aquest es en síntesis la lletra del dictamen que dita Cambra ha elevat a la superioritat, y que ab el corresponent projecte de llei, que actualment s'está redactant, serà entregat al Govern pel president de dita entitat D. Lluís Sedó.

Y no pot esser altra la tasca que aquesta entitat ab molta preferencia en aquets moments deu emprendre; doncs reclamen aitals mides salvadores dels actuals comersos tant al detall y com també alguns de major, la Reforma urbana de la nostra Ciutat, que ja en tot el temps que porta d'enderrocs dels carrers interessats per la mateixa, naturalment, tots els comersos al detall, n'han tocat les conseqüencies materials de trasllat a altres vies de la moderna Barcelona. Y no para an aquí solsament els perjudicis ocasionats, sinó que com molt be diu la lletra del susdit dictamen, *an aquestes botigues o magatzems que abunden en totes les ciutats, qual renóm es producte d'una o diverses generacions d'honrats comerciants y la permanencia de l'establiment en un mateix local* y per lo tant al traslladarse d'un lloc al altre un establiment d'aquesta mena, ocasiona perjudicis inmensos en lo que's refereix al valor del crèdit del botiguer y majorment en tocant a la llur clientela, perquè no hi ha cap classe de dubte, que an aquí s'ha donat un valor innegable y sempre s'ha fet objecte de tranzacció al crèdit, si la botiga o magatzem es estat enclavat en tal o qual via de la nostra Ciutat. Y actualment, mercès a la susdita Reforma de la part antiga de la nostra Barcelona, aont en temps passats era aont radicava en tota llur fortaleza, tota la nostra forsa económic, tant industrial, com comercial, moltes son les botigues y magatzems que s'han hagut de traslladar, molts els perjudicis que 'ls trasllats han ocasionat y no obstant y això ni la més minsa indemnizació ha atenuat la perdua possible de la clientela y fins y tot del crèdit. Y això, es indubtable que també afebleix considerablement les energies totes de la nostra Economia, perquè quant els de baix criden els de dalt gemeuen.

Jo celebraré moltíssim que s'arribi a posar en

Questions econòmiques

Tasca lloable

La novella Cambra Industrial de la nostra Ciutat, en sa darrera sessió, aprová un dictamen de capital importancia pera'l comerç al detall, o més dit, pera'ls industrials en general de Barcelona. En dit dictamen se vol anar a la implanta-

pràctica aquesta llei que la Cambra Industrial de la nostra Ciutat vol presentar al Govern, emprò que tingui molt bé en comptar-la tal com deu ésser. Perquè com molt bé, moltíssim bé, diu també un altre paragraf del susdit dictamen, de que *«Sens dubte la manca d'una tradició industrial en el poble que ha exercit l'hegemonia política desde comensos de l'edat moderna, ha influït en nostres lleis que no donen l'extensió merescuda a la propietat industrial, mentres hi queda ben reconeguda la propietat inelectual, en quant se refereix a invents, marca de fàbrica, dibuixos, etc., no està encara definida la del nom comercial, reconeguda y sancionada en les lleislacions estrangeres. Més deficiente es encara en lo que's refereix al valor del crèdit y clientela del comerç detallista.»*

Doncs tenint ben bé això en compte, cal que no's pidoli almoïna per la mort de Deu, sino que tenint aquests precedents al magi, s'exigeix lo que de dret ens pertoca en benefici de la nostra volguda Barcelona, que la volèm ben gran y forta, y en benefici de la nostra Catalunya, tots els que la volèm veure altra volta rica y plena.

RAMON DEL ESTANY.

Trets

Diners, honors, honra

De jovenet, m'explicava un senyor d'edat que, allà en el seu poble, Tarragona, hi havia hagut un Alcalde, home de tants petits coneixements com gran fortuna, qui deïa a tothom qui'l volia sentir:

—De diners, ja'n tinc prous; ara 'm faltava honra; per això m'han fet Alcalde.

Y es que confonia honra ab honors.

Jo penso ara, que aquí, en el meu poble, Barcelona, n'hi ha molts y molts als quals s'han donat importants càrrecs públics, qui precisament han fet al revés del analfabet alcalde tarragoní: ab els honors que se'ls ha donat, han fet diners. Ja ho tenen tot. Sols els manca lo que's creia l'alcalde que li mancava: honra; pero an els d'aquí es de debó que'ls hi manca.

V. I. C.

Teatres

«Malvaloca», «El Alcazar de las Perlas», «La Marquesa Rosalinda». — «El Teatre Catalá y els seus enemics» per l'Ignasi Iglesias.

Ja fa uns quants dies que tenim al Novetats la companyia Guerrero-Mendoza. El fet de no havernos enviat tarja de convit, ni contestat la sollicitut que'ls feia RENAIXEMENT, no vol dir que passi per alt la seva tasca en aquestes planes.

Malvaloca, dels germans Quintero, es una producció que segueix perfectament la tònica sentimental d'aquests autors y que tan bons trimestres els proporciona. L'assumpte es vell, pero tractat ab aquella picardia de trucs teatrals fa 'l seu efecte, y si la obra no dona gloria, donará pessetes; es de les que va directament a la sensibleria de la gent, barrejada ab acudits còmics que fan distreure, y aquest es el seu veritable mèrit.

El Alcázar de las perlas venia precedida de tanta fama, que temíem un desengany, y tenim de dir tot lo contrari. Una obra de fantasia, de excelsa fantasia, evocant una època brillant entremitj d'una trama amorosa que aguanta l'interés, en uns versos esplèndits. No hi ha drama, casi; no hi ha dramaturg, pero hi ha poeta, y ell triomfa sobre de tot, prometent produccions maravellores en aquest renaixement del teatre poètic castellá, quin paper principalissim aguantava avui aquest autor que's diu Valle Inclán, de *La Marquesa Rosalinda*; la farsa agressiva, retrat d'uns temps tants cops estudiat, pero mai en aquestes ritmes que semblen educadores del oït y que arriben al suprem desitj d'armonies.

No sé com elogiar la interpretació y presentació d'aquestes obres. La companyia Guerrero-Mendoza ha arribat a trobar el perfecte acort dels conjunts y admira la manera com tothom juga la respectiva part.

Tinc al davant les quartilles extracte de la conferencia de l'Ignasi Iglesias al C. N. R. de Gracia, y no'n faré servir cap.

No comprenc com el nostre dramaturg se decidí a donar aquella conferencia, ni'm puc avenir dels termes en que la desenrotllá. Jo crec que una vegada més se deixá portar pel seus entusiasmes sense veure que l'efecte havia de ser totalment contrari al propòsit inspirador de aquell acte, perque devia fatalment fer neixer

dubtes y vacilacions allí aont calia sembrar en-
coratjaments.

Vos que sou un home observador, volgut amic,
no ho compreneu que parlar dels enemics, dels
pocs enemics que té 'l Teatre Catalá, es donar-
los personalitat y engreirlos? Què valen tots
plegats, aquí ont tant ens coneixèm els uns als
altres? Y parlar de coses tant personals, de
qüestions d'interessos y totes aquelles frioleres,
es fer enterbolir la voluntat del poble amargant-
lo en coses que deuría ignorar, que'l fel es mi-
llor concentrarlo en els que tenen valor cívic
pera resignarse, que no escamparlo com una
igualtat de sufriment.

Pel mateix patriotisme, doncs, que vaig callar
davant de les equivocacions del S. d'A.—sí, ca-
ríssim, sí; equivocacions y no pas d'honradesa,
sino de procediments per inexperiencia; d'excés
de bona fè, si volèu, pero—que són el destorb
fonamental d'una obra, que no sempre es propi
discutir sense perjudici de la mateixa—m'abstinc
de publicar aquelles manifestacions, dites en
aquells excessos de sinceritat vostres, que tants
disgustos vos proporcionarán, perque no sempre
porten adherits el do d'oportunitat pera resultar
beneficiosos.

Y jo no voldria que les meves paraules repre-
sentessin una ofensa, sino una senzilla opinió
justificadora d'una actitud.

El Teatre Catalá tindrà una vida normal, sem-
pre que's prescindeixi de certes contemplacions
y's vagi a la organització raonada de les seves
temporades fent negoci artístic, encara que
sembli paradoxal. Y en tot això, quatre y el
cabo, que semblen enemics, callarán com a morts
que són, perque allavors el Teatre Catalá serà
obra del poble y ell mateix se defensarà ab ar-
guments més precisos que'ls d'una conferencia.
Y doncs, per què remoure totes aquelles mise-
ries que no representen cap valor pera les mul-
tituds, que hi tenen ben poc interès en l'explica-
ció dels detalls? Si, ell, el bon poble, vol fets,
pero no equivocats, sino fets que l'atreugin fins
ab cert enginy; que hi fia forsa en els mirallets
de bona fè; doneuli 'l goig complet, que no es
cap deshonra.

Ni'l calvari dels autors, ni la manca de patrio-
tisme dels comedians, ni les trifulgues d'orga-
nizar una campanya li interessan al públic. Ell
va al fet simple de sentirse atret per la qualitat
dels espectacles y la manera de servirli aquesta
qualitat. Doncs bé: passarà per sobre de tot si
troba aquest principal element; y per això, cal
enmudir, pera sempre, les veus que li parlin
amargades, car pot ben donarse 'l cas de sentir

més l'efecte immediat dels que li parlin de pessi-
mismes, qu'entusiàsticament.

Y aquí vui acabar el comentari elogiant la re-
forma que va fer el nostre dramaturg d'aquell
mori tant bescantat.—Visca 'l Teatre Catalá,
sense vilipendi!—això es, amic, això es. Aques-
tes són belles paraules d'afirmació que fan anar
endavant; per això deia fa vuit dies que les
agrors irreflexives no han de sortir mai d'homes
representatius qu'han de tenir perfecta serenitat
inspiradora en el poble de la fè més sincera,
que porta el triomf de les obres socials, com es
la dramàtica d'un poble.

ANDREU MAURÍ.

Publicacions rebudes

Mala Aranya.—Drama en tres actes origina
d'En Serapi Farré, Pyre.

La fi d'en Joan Mateu.—Monòleg dramàtic
original del nostre benvolgut amic l' Albert
Pach.

Són els volúms números 56 y 57 de la Biblio-
teca «L'Escón» qu'ens han sigut enviats ama-
blement.

Cançoners Popular.—Han sortit les cançons
XCI y XCII de les que publica el conegut
folklorista Aureli Campmany, tituladas «El dub-
te de Sant Josep», y «Montanyes Regalades»,
respectivament.

Com de costúm, van acompanyades d'inter-
sants notes folklòriques, per lo que no dubtèm
de recomanarles als nostres llegidors.

UNIO CATALANISTA

Secció oficial

Ultimament s'ha rebut la següent adhesió a
la propera Assamblea:

Dels Catalans de Trenque-Lauquen
(República Argentina)

«Senyor President de la Unió Catalanista.

Al anunciarvos haver rebut la vostra comu-
nicació de data 24 de Febrer ens plau ferve-
saber qu'hem delegat a n'En Manel Serra y
Moret de Pineda, pera concórrer en nom nos-
tre a l'Assamblea Nacionalista que convocada
per la venerable Unió Catalanista deurà cele-
brarse a Tarragona.

Que la tasca dels representants de Catalunya
sigui de profit per nostra Patria.

Pels catalans de Trenque-Lauquen. — Joan
Llorens.»

GARBELLANT

Aquest empleat de l'Estat espanyol que fa de bisbe a la nostra diòcesi ha tingut la *bella* pensada de enllumenar elèctricament l'interior de la catedral de Barcelona.

El picot ha obert solcs en les columnes gòtiques, y en tatxes de fusta han sigut clavats els aparells elèctrics.

Sols hi manca pera completar el sacrilegi, que un dia d'aquests aparegui penjat de les fosques barbes del gegant de l'orga, aquell ètol característic: *Este local está alumbrado con lámparas X.*

El senyor Moret ha declarat que combatrà a sang y a foc el projecte de Mancomunitats presentat a les Corts espanyoles.

Serà la primera volta que'l senyor Moret farà una cosa beneficiosa pera Catalunya.

Quan varem veure aquell cartell tan *gualdo-rojo* ja'ns ho varem pensar que aquestes festes d'aviació acabarien malament.

Y efectivament, han acabat ab unes quantes volades a benefici de les víctimes de Melilla.

Ara, en justa correspondencia, l'exèrcit de Melilla deurà efectuar un *repliegue*—un d'aquests *repliegues* que'i tenen tan acreditat—a benefici de les víctimes de l'aviació.

La premsa saragossana — *Aragón* n'es la honrosa excepció — ha tractat ab remarcable desconsideració al nostre compatriota, el tenor en Francesc Vinyas, perque en la funció de comiat cantà en català el *raconto* de «Lohengrin».

Recomanèm an en Cambó que, pel manteniment del prestigi de les seves doctrines, corri a tornar a convencer els seus ingrats amics.

Els ianquis han arribat a Madrid—no s'alarmin, que no som catorze anys endarrera!— en compliment d'una missió diplomàtica.

Han sigut invitats a un banquet en el qual ha assistit el govern espanyol y el cos diplomàtic y

—segons parlen els telegrams—s'han pronunciat corals brindis per la confraternitat d'abdós Estats.

Llàstima que no s'hagi pogut invocar allò de «la llarga amistat que uneix els dos pobles...» etc.

Retallèm de *Acción*:

«*Nuestro querido director Juan M. Soler (F. de Sorel), ha celebrado una cordial entrevista con el gobernador civil Don Manuel Portela, durante la cual trataron de la pronta creación de una casa-familia para muchachas abandonadas.*»

Se coneix que'l senyor Portela té remordiments de conciencia.

Ha de reunir-se en assemblea el «Círculo republicano» de la plassa del Teatre, pera acordar el seu ingrès al partit republicà reformista.

Y be; *a enemig que fuig, pont de plata*, que diuen els *castiles*.

Entre les dames espanyoles—*Acción* també hi pren part—se està fent una subscripció ab destí a regalar una bandera de combat al cuirassat «España».

Cap com aquestes ocasions pera demostrar l'altruisme de les esmentades dames.

Vegis sino un detall recullit en una llista de subscripció d'un setmanari bisbalenc: *Superiora del Convent det S. C. de M.,.... 0'25 ptes.*

Ha acabat la *decena de aviación (?) primera en España (?)*

Per cert que ha acabat sense pena y gloria; poca gent, pocs aviaires, y sort encara que a darrera hora se 'ls ocorregué allò de la beneficencia.

Ja s'ho podien pensar els organitzadors. Aont volien anar ab aquell cartell de tantes coloraines y tan poca ortografia!

NOVES

Hem rebut l'allocució que, dirigida als catalans, ha publicat la Junta pera la restauració del Monastir de Sant Joan de les Abadeses, constituïda a Barcelona.

Dins la religiositat que la informa, cal alabar l'esperit ben patriòtic que conté, ananthi adjunta una carta de l'Il·lustríssim Prelat català, l'eminent Dr. Torras y Bages, encaminada aixís mateix a portar a cap tant necessitada restauració d'uns dels Monastirs més venerables de Catalunya.

* * *

Han sigut denunciades les fulles editades per l'«Associació Nacionalista Catalana» explicatives de l'heroica data del Corpus de Sang.

Aixís mateix, també declarará per altra causa que s'instrueix contra la Secció de Propaganda del Centre F. N. R. «Fivaller» per haver editat unes fulles ab el cant d'«Els Segadors» el jove nacionalista Enric Vila, pertanyent an aquella Secció.

Sentim de cor, aquest contratemps, creient que servirà pera refermar més y més l'ideal nacionalista als bons amics perjudicats.

* * *

L'Ajuntament de la catalaníssima vila de Canet de Mar, ha obert un concurs pera canviar les actuals làpides que anomenen els carrers d'aquella vila pera altres qu'en català, sigan una bella manifestació d'art.

* * *

Les fogueres patriòtiques.—El «Grop Catalanista La Devantera» anirà en la revetlla de S. Joan a fer una foguera en el cim de Sant Pere Martre, organisantse ab aital motiu un patriòtic aplec, en el que 's llegirán poesíes y les adhesions que pera aquest acte 's rebin de entitats nacionalistes.

Essent moltíssims els companys que 's proposen assistirhi, la Direcció d'aquest «Grop» fa avinent a tots els catalanistes que oportunament y per la premsa diària quedarà fixada l'hora de reunió.

Es gran l'entusiasme que regna pera aquesta festa entre l'element jove, fent preveure que será d'aquells actes que fan recordansa en el cor dels bons patriotes.

Davant la claretat d'una nit serena, nit de aquestes que'l cor sembla aixamplarse y enfront les vesprals melangiositats, desbordantse de amor, els cors joves l'oferirán tot ell a la Patria. El llengoteig de les flames, sota 'l Cel parpellejant d'estrelles, será un bell símbol d'afirmació catalanista.

Be, molt bé, per aquests joves patriotes. RENAIXEMENT no pot menys que ajuntar el seu entusiasme al dels joves organitzadors, pregant insistentment a tots sos llegidors, l'assistència an aquesta festa.

* * *

En la revetlla de Sant Joan tindrà lloc en la Casa de família del carrer del Carme, una hermosíssima festa, organizada pels joves hostatjats en ella, consistent en representació de Teatre Grec.

D'aquesta festa helènica, qual direcció anirà a càrrec dels cultíssims senyors D. y V. Corominas Prats, n'es l'ànima el fundador d'aquella institució, l'il·lustrat prevere Mossen Podragosa, qui ha sapigut de mà mestra, allunyar esbarjos embrutidors y de *género chico* pera sumar entusiasmes vers una obra de cultura com la que's farà 'l proper diumenge.

Se representarà la tragedia de Sófocles, *Filòctetes*, el drama satíric d'Eurípides *El Ciclop*, y l'Orfeó de la Casa cantarà l'*Himne a Apol*, acabantse ab les *Carreres de Marathón*, otorgantse al vencedor una corona de llorer y una toia de flors, pera que'n fassi present a la dama o damisela de sa elecció.

Se ballarán sardanes y's cantarán cançons de la nostra terra.

* * *

La vetlla del 23 del corrent s'inaugurarà la primera Sala de Lectura, dedicada al poble, en el local de l'Avenç Nacionalista Republicà de Sant Andreu, celebrantshi ab tal motiu una festa.

La noble iniciativa d'en Pere Corominas s'ha comensat a realisar esplendídament, doncs la nova sala, decorada a propòsit pel objecte a que está destinada, passen de dos mil els llibres que posseeix.

Rebin novament els organitzadors el nostre més sincer aplaudiment.

Certamen Literari

organisat per la Joventut Catalanista del
«Centre Català» de Sabadell

La Joventut Catalanista d'aqueix Centre Català, prosseguint en sa missió de rendir homenatge a les Arts Patries, ha organitzat un Certamen Literari d'extensió purament local que tindrà lloc el primer dia de nostra Festa Major, per a l' que's convoca a tots els literats sabadellencs, esperant qu'ab el seu valios concurs vulgan contribuir al major esplendor de la festa.

Al objecte dona a conèixer la llista de premis y les Bases del Certamen, en el següent

CARTELL

Premis ordinaris

FLOR NATURAL. Premi anomenat d'honor y cortesia ofert per la «Joventut Catalanista» que serà adjudicat a la millor composició amatoria y en vers.

Seguint la bella costum establerta en consemblants actes, el qui obtingui aqueix premi deurà ferne present a la dama de sa elecció, quina proclamada regina de la festa, entregará els demés premis als qui 'n resultin guanyadors.

ENGLANTINA. Premi ofert pel «Centre Català» que serà adjudicat a la millor poesia patriòtica.

VIOLA. Premi que ofereix la «Lliga Regionalista» a la millor poesia de caracter moral.

Premis extraordinaris

Premi del Excm. Ajuntament. (Tema lliure).

Objecte d'Art ofert pel «Círcol Sabadellés». (Tema lliure).

Objecte d'Art ofert pel «Centre Industrial». (Tema lliure).

Premi del Diputat Provincial en M. Folguera y Duran. (Tema lliure).

Objecte d'Art ofert per la «Agrupació de la Premsa». (Tema lliure).

Objecte d'Art ofert pel «Centre Excursionista». (Tema lliure).

Premi del Diputat Provincial, en Josep Duran Tuloch. (Tema lliure).

Objecte d'Art ofert pel «Círcol Tradicionalista». (Tema lliure).

Objecte d'Art ofert pel «Centre de Dependents». (Tema lliure).

Premi ofert per En A. B. (Tema lliure).

Totes les composicions deurán esser inédites y escrites en català, remetentse per tot el dia 15 de Juliol, acompanyades d'un plec clos que contingui el nom del autor y a sobre, el títol y lema de la composició, al secretari del Jurat, hostatge de la «Joventut Catalanista», Rambla, 75.

Per esperonar als joves en el conreu de les arts Patries y a fi de que el nostre certamen tingui un cert caràcter de juvenesa, els tres premis ordinaris se reservan per a ls autors quina edat no passí dels vinticin anys a n'a. queix fi, es prega que per a que'l Jurat entenguins son els treballs que hi optan, els autors dels mateixos posin llur edat al posar en el sobre, títol y lema de la composició.

Per a els demés premis no hi ha limitació d'edat.

Se concedirán accesits y mencions honorífiques a les composicions que'n sien mereixedores; y ls plecs que continguin els noms dels autors no premiats se cremarán en el acte de la festa.

No s'entregará el premi al autor quin nom no consti clarament expressat en el plec respectiu, com tampoc serà adjudicat al que no reuneixi les condicions establertes en la present convocatoria.

L'acte de la festa tindrà lloc en un local públic.

El Jurat calificador serà presidit per en Manel Ribot y Serra, essent vocals els Srs. en Antoni de P. Campmany, en Domenech Saló y Salas y en Pere Martí Peydro y en Josep Marlet y Saret, secretari.

Sabadell, Maig de 1912.

Per la «Joventut Catalanista»: El President, R. Barrera Vila; El Secretari, Agustí Sagalés.

